

גמ"ר (פתח תקווה) 707-11-15 - מדינת ישראל - פמ"מ נ' חסן אלגדאמין

גמ"ר (פתח-תקווה) 707-11-15 - מדינת ישראל - פמ"מ נ' חסן אלגדאמין
שלום פתח-תקווה
מספר פל"א 346918/2015
מדינת ישראל - פמ"מ

נגד

חסן אלגדאמין

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בפתח-תקווה
[16.11.2017]

לפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה טל אוסטפלד נאוי
ב"כ המאשימה - מתמחה, הגב' לימור רוזנברג
ב"כ הנאשם - עו"ד אבו גאנם זיאד בשם עו"ד דוד גולן
הנאשם - בעצמו

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות בעבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, בניגוד לסעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"), ונהיגה רשלנית אשר גרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, בניגוד לסעיף 38(3) ו-62(2) לפקודה.

ביום 6.8.15 בסמוך לשעה 8:30, נהג הנאשם במשאית מסוג דאף בכביש 444 מדרום לצפון, לכיוון צומת רכבת ראש העין (להלן: "הצומת"). בהגיעו לקילומטר ה-24 בכביש, התקרב הנאשם לצומת, כשהוא אינו מאט או בולם, ופגע ברכב פג'ו בו נהג עידן וג'ימה (להלן: "המנוח"), אשר עמד בצומת ברמזור אדום וכן ברכב טויוטה אשר האט לקראת עצירה בצומת. הנאשם המשיך בנסיעה, פגע ברמזור, הפילו והמשיך לכיוון הנתיב הנגדי. שם, פגע ברכב ניסאן וברכב מאזדה בו נהג ר' ע'. לאחר מכן, הנאשם המשיך בנסיעה ופגע ברכב מיצובישי.

כתוצאה מהתאונה, נחבל המנוח חבלות קשות, פונה כשהוא מעורפל הכרה לבית חולים ובחלוף ארבעה ימים, נפטר. כן נחבלו ר' ע' ובנו של הנאשם אשר פונו לקבלת טיפול בבית החולים. הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1998 ולחובתו 21 הרשעות קודמות, ביניהן נהיגה במהירות, כניסה לצומת שלא מהימין, חציית קו הפרדה, אי ציות לתמרורים ונהיגה ברכב לא תקין. לחובת הנאשם הרשעה פלילית, משנת 2008, בעבירה של הסעת תושב זר השוהה שלא כדין.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן ערך תסקיר בעניינו של הנאשם, ממנו עולה כי הנאשם בן 43, מתגורר בלוד, נשוי ואב לשמונה ילדים בין הגילאים 6 ל-19, ביניהם בנו בן ה-14 שנסע עימו במשאית בזמן התאונה. קצינת המבחן ציינה כי מאז התאונה הנאשם אינו עובד נוכח התדרדרות במצבו הבריאותי ואשתו החלה לעבוד במשק בית. שירות המבחן תאר כי הנאשם עבד ב-14 שנים האחרונות כנהג.

שירות המבחן פירט את הקשיים הבריאותיים והנפשיים אותם חווה הנאשם כתוצאה מהתאונה ואת האמפטיה אותה חש כלפי המנוח ובני משפחתו. שירות המבחן אף ציין את נסיבות התאונה, כפי שתיאר אותן הנאשם ופירט את השלכותיה על הנאשם ואת קשייו בהתמודדות עם האחריות למות המנוח. כן ציין שירות המבחן את השפעת התאונה על בנו של הנאשם אשר נפצע בה.

שירות המבחן הדגיש את מצבו הנפשי של הנאשם והעריך את הצורך בתהליך טיפולי לעיבוד הטראומה שחווה. עוד ציין שירות המבחן, כי הנאשם מסוגל לחוש ולבטא אמפטיה כלפי המנוח ומשפחתו והעריך כי, בכפוף להליך טיפולי, יגברו סיכויי שיקומו. כן העריך שירות המבחן כי נשקף סיכון נמוך להישנות התנהגות פוגענית מצד הנאשם, נוכח הפסילה הממושכת לה הוא צפוי, ויכולתו להיענות לה.

שירות המבחן המליץ על הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד צו מבחן למשך שנה. טיעוני הצדדים לעונש

המאשימה בפתח דבריה ציינה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם בביצוע העבירה והם קדושת החיים והשמירה על ביטחונם הנפשי והגופני של כל אדם.

המאשימה הפנתה לסעיף החוק הקובע ענישה מינימלית של שישה חודשי מאסר, המלמדת על החומרה היתרה אותה ביקש לייחס המחוקק לעבירה בה הורשע הנאשם. כן הפנתה המאשימה לת"פ 1120/05 מדינת ישראל נ' ניזאר גראמנה, בו קבע בית המשפט המחוזי כי יש לראות בעונש המירבי הקבוע לעבירת גרם מוות ברשלנות, כנקודת המוצא שממנה יש לצאת בקביעת עונשו של הנאשם, ולקביעתו של בית המשפט באותו העניין, וכי הגיעה העת להחמיר באופן דרמטי בעונשים המוטלים על נאשמים שגורמים למותם של אנשים באמצעות כלי רכב.

לטענת המאשימה, רשלנותו של הנאשם היתה גבוהה והחלה עוד מספר ימים או שבועות לפני התאונה. הנאשם, שהינו נהג מקצועי, נהג במשאית מבלי לבדוק את שמן הבלמים למרות ידיעתו כי מוטלת עליו חובה לעשות כן. רשלנותו של הנאשם נמשכה, לטענת המאשימה, ביום התאונה כאשר הנאשם לא הרגיש או אף התעלם מחולשה במערכת הבלמים, כשזמני העצירה ומרחקי העצירה התארכו. לטענת המאשימה רשלנות הנאשם נמשכה אף בזמן התאונה עצמה, שעה שהנאשם כלל לא ביצע כל פעולה לעצירת המשאית: לא ניסה ללחוץ על דוושת הבלם, לא הרים את רגלו מדוושת הדלק, לא הוריד הילוכים, לא השתמש בבלם המנוע, לא השתמש בבלם החנייה, לא סטה לשול הימני ולא ניסה לכבות את המנוע. לטענת המאשימה, כל אחד מפרטי הרשלנות שהוזכרו, מצדיק כשלעצמו את הקביעה כי מדובר ברשלנות גבוהה ביותר, קל וחומר בהצטרפותם יחד, ובמיוחד נוכח תוצאותיה החמורות של התאונה ובהן מות המנוח, פציעתם של אחרים והנזקים שנגרמו לרכבים רבים.

באשר לתסקיר שירות המבחן ציינה המאשימה, כי המדובר בהמלצה בלבד ובית המשפט אינו מחויב לה. הפרקליט הוסיף, כי מקריאת התסקיר עולה כי שירות המבחן מקבל את טענות הנאשם הסותרות את הכרעת הדין וכי הנאשם העלה שם, לראשונה, טענות עובדתיות שונות מגרסתו במשפט, בעניין פגיעתו של בנו שנסע עימו. כן הפנה הפרקליט לסתירה בין התרשמות שירות המבחן מהנאשם אשר מציג עצמו כאחראי, המרבה לבקר במוסך, והשומר על תקינות הרכב לבין עדות הנאשם בבית המשפט והקביעות שבהכרעת הדין. מסתירות אלו, מבקשת המאשימה ללמוד על היותו של הנאשם מניפולטיבי, המנסה לטעון בפני שירות המבחן, חרף עדותו והקביעות בהכרעת הדין, כי ניסה לעשות הכול על מנת למנוע את התרחשות התאונה ותוצאותיה. בנסיבות אלה, בהן אימץ שירות המבחן את גרסת הנאשם, סברה המאשימה כי כל האמור בתסקיר אינו נכון ועל כן יש ליתן לתסקיר משקל אפסי. המאשימה המשיכה וטענה, כי בעבירות של גרם מוות ברשלנות, קבע בית המשפט העליון ששיקול הרתעת הרבים גובר על שיקולים הנוצצים בנסיבותיו האישיות של הנאשם. המאשימה טענה, כי ברמת רשלנות גבוהה, מתחם הענישה נע בין 16 חודשי מאסר ועד ל-30, לצד ענישה נלווית משמעותית בדמות פסילה ארוכה, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח. המאשימה עתרה לגזור על הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, פסילה לתקופה העולה על 10 שנים, פסילה על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח. המאשימה הפנתה והגישה פסיקה לתמיכה בטענותיה לעונש. הסניגור טען כי המאשימה התעלמה מנסיבותיו האישיות של הנאשם המפורטות בתסקיר שירות המבחן והתמקדה בטענות העובדתיות המופיעות בו. הסניגור הפנה לקביעת בית המשפט בהכרעת הדין כי עמדו בפני הנאשם מספר אפשרויות למנוע את התאונה והוא בחר בסטיה שמאלה. לטענתו, כל נהג יפעל במצב חירום באופן שונה ועל כן, לא ניתן להיכנס בנעליו ולשפוט אותו על בחירתו. הסניגור הלין בטיעונו על שחזור התאונה שערכה המאשימה "השחזור לא שחזור, וזה לא היה שחזור" (פרוטוקול, עמ' 188, שורה 20). לטענת הסניגור, לא נקבע בהכרעת הדין כי לנאשם רשלנות גבוהה ואין המאשימה יכולה לטעון כך. על כן, חלק הסניגור על מתחם הענישה אותו הציעה המאשימה וטען כי המתחם נע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד למאסר למשך 10 חודשים. הסניגור הפנה לתסקיר שירות המבחן וטען כי הנאשם סובל מפוסט טראומה ועליו לקבל טיפול. כן הפנה הסניגור להתרשמותו של שירות המבחן לפיה עונש מאסר יגרום לתוצאה בלתי הפיכה עבור הנאשם. ההגנה ציינה כי הנאשם, אב ל-8 ילדים, והצביעה על נסיבות התאונה שהתרחשה בנסיעה שיגרתיית רגילה בה הנאשם לא "השתולל", לא נהג במהירות מופרזת, לא עקף ולא נהג שיכור או עייף. על כן, טענה ההגנה כי המדובר ברשלנות רגעית ונמוכה. באשר לעברו התעבורתי של הנאשם, טענה ההגנה כי אינו מכביד וכי אין בעברו תאונות קודמות. הסניגור הגיש פסיקה לעיונו של בית המשפט.

הנאשם ציין בפני בית המשפט כי אינו עבריון, הוא יצא את ביתו באותו היום כדי לפרנס את ביתו ולא התכוון לפגוע באיש. אך התאונה התרחשה "מן השמיים". הנאשם ציין כי הוא כואב את מותו של המנוח, והוסיף כי הוא סובל כתוצאה מהתאונה, לא ישן בלילות ואיש אינו יכול לדעת את שמתרחש בליבו.

דיון

במסגרת השיקולים לגזירת הדין העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. כאשר מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני ביצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור באמצעות ענישה על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו ביטחון הציבור. כללים מנחים באשר לענישה הראויה, בעבירה בה קופחו חיי אדם בשל רשלנות, נקבעו על ידי כבוד השופט הנדל בע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל (להלן: "פס"ד אלמוג"):

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה

והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות". בהתאם לכלל הראשון בפסק הדין אלמוג, מחייבת הרשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות גזירת עונש חמור, הכולל פסילה בפועל לתקופה הולמת ומאסר בפועל, כאשר הנסיבות האישיות נדחות בפני האינטרס הציבורי וערך קדושת החיים, הן בשל אופי העבירה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים.

אף יישום הכלל השני שבפס"ד אלמוג, לא יפעל לטובת הנאשם. בהתאם לפסיקה, הקשיים הבריאותיים, הנפשיים והכלכליים אשר עימם מתמודד הנאשם, אינם חריגים כך שידחו בפני האינטרס הציבורי ויביאו לחריגה ממתחם העונש. באשר לכלל השלישי, לפיו ייקבע מתחם הענישה בהתאם לרמת הרשלנות, הרי שטענותיו של הסנגור סותרות את שנקבע בהכרעת הדין. שם, עמדתי על נסיבותיה החמורות של התאונה:

"נראה כי אכן תחילת התאונה היא בניסיון התחמקות הנאשם ממערבל הבטון.

כפי שהודגם בלוח התצלומים ת/21, אשר נערך בהתאם לעדות נהג מערבל הבטון (ע"ת 13; אשר חקירתו במשטרה, כאמור, הוגשה לבית המשפט בהסכמה), עמד לנאשם שדה רחב וניתן היה להבחין במערבל הבטון ממרחק רב. אף ההגנה מודה בסעיף 13 לסיכומיה כי "...שדה הראיה של הנאשם היה כזה המאפשר לו להבחין במשאית העומדת בצד הדרך..".

ומכאן, וללא קשר לשאלות מרחק מערבל הבטון מן הצומת ועד כמה, אם בכלל, בלט לתוך הנוף, ניתן לקבוע כי על הנאשם היה להתחיל את תגובתו והאטת המשאית עוד בטרם התקרב אל הצומת.

בהמשך, לגרסת הנאשם, הוא סטה לנתיב השמאלי ביותר בכביש (נתיב הפניה שמאלה) ושם פגע ברכב המנוח. לגרסת המאשימה, כמופיע בת/15 (דו"ח הבוחן), רכב המנוח עמד בנתיב השמאלי מבין השניים המיועדים לנסיעה ישר (הנתיב השני משמאל)... סימנים התומכים בגרסת המאשימה בעניין מיקומו של רכב המנוח. על כן, אני מקבלת את גרסתה בעניין זה.

לאחר פגיעת המשאית ברכב המנוח, העיד ע"ת 2 כי המשאית המשיכה לדחוף את רכב המנוח לכיוון הנגדי, כאשר במהלך הדחיפה הסתובב הרכב והמשאית המשיכה לגרור אותו על צדו.

לאחר מכן, הוסט רכב המנוח לשמאל והמשאית פגעה ברכבם של ע"ת 3, ע"ת 2 וע"ת 4. (עמוד 192 בהכרעת הדין).

בהמשך הכרעת הדין נקבע, כי בפני הנאשם עמדו חמש אפשרויות למניעת התאונה: לחיצה על דוושת הבלם, שימוש בבלם היד, הורדת הילוכים, כיבוי המנוע והסטת המשאית לשול הדרך הימני. הנאשם לא נקט באף אחת מאפשרויות אלה, אלא סטה לנתיב השמאלי ובכך גרם לנזק חמור יותר ופגע ברכב המנוח וברכב נוסף.

הרשלנות שבמחדל (אי נקיטת הפעולות המתבקשות) והרשלנות שבמעשה (הסטת המשאית לשמאל), מצטרפות לרשלנות ארוכת שבועות בה לא בדק הנאשם את מיכלי השמן של מערכת הבלימה ההידראולית לאורך זמן.

לא להוסיף את תוצאותיה החמורות של התאונה והן, בראש ובראשונה, מותו של המנוח ולהבדיל, פציעתם של ר' ע' ובנו הקטין של הנאשם וכן הפגיעות הקשות ברכבים רבים.

מאידך, הנני סבורה כי אין להעמיד את רף רשלנותו של הנאשם ברף הגבוה ביותר, מאחר ולא נקבע כי הנאשם נסע במהירות מופרזת, לא הוכח כי דעתו הוסחה באופן כלשהו ובסופו של יום, הנאשם נקט בפעולה כלשהי כאשר הסיט את המשאית לשמאל. פעולה שהתבררה, אמנם בדיעבד, כשגויה והרת אסון. לפיכך, בנסיבות העניין, אני קובעת כי מדובר ברף רשלנות בינוני-גבוה.

עיון בפסקי הדין אשר הגישה ההגנה מעלה, כי לא ניתן ללמוד מהם לענייננו. רובם ככולם עוסקים במקרים בהם רף הרשלנות של הנאשמים היה נמוך. בנוסף נמצאה רשלנות תורמת, לעיתים גבוהה, למעורבים ונסיבות אישיות חריגות.

מצאתי כי פסקי הדין שהוגשו על ידי המאשימה מתאימים יותר לרמת הרשלנות של הנאשם בתיק זה, ואף הנסיבות בחלקם, דומות לנסיבות התיק שלפניי:

בת"פ 1120/05 מדינת ישראל נ' ניזאר גראמנה, נהג הנאשם באוטובוס ופגע ברוכב אופניים שנסע לפניו וברכב שנסע לפי האופניים. הנאשם נהג במהירות מופרזת, הבחין ממרחק של מאות מטרים בהימצאותם של רוכב האופניים ושל הרכב

שנסע לפניו על הכביש ועל נתיב נסיעתו, לא הפחית את מהירות נסיעתו, לא התרכז בנהיגה, לא נקט אמצעים הנדרשים למניעת תאונה ואף עסק בהעברת תחנות במכשיר הרדיו וניתק קשר עין עם הנעשה בכביש. על הנאשם נגזרו, בין השאר,

30 חודשי מאסר ופסילה לתקופה של 15 שנים.

בעפ"ג 26904-04-14 מדינת ישראל נ' תומר זוהר, פגע הנאשם ברכב אשר עצר "עמוק בתוך השול" השמאלי בנתיבי איילון, ובנהג אשר לבש אפוד זוהר ושהה בסמוך אליו. בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשם, בין היתר, 10 חודשי מאסר ופסילה לתקופה של 10 שנים. בית המשפט המחוזי העמיד את עונש המאסר על 16 חודשים תוך שהוא קובע כי ראוי היה להעמיד את העונש על 18 חודשים.

ברע"פ 5619/12 סובחי חמאד נ' מדינת ישראל, הנאשם התנגש ברכב שהשלים פניה לתוך נתיב נסיעתו. על הנאשם נגזרו, בין היתר, 30 חודשי מאסר ופסילה לתקופה של 15 שנים.

בעפ"ג 6674/09 איאד אבו עייאש נ' מדינת ישראל, הנאשם נהג במשאית שלובה בנגרר לא שמר על רווח מספיק ועל מנת להתחמק מפגיעה באוטובוס שפנה לעבר הנתיב הימני על מנת לאסוף נוסעים בתחנה, הסיט חדות את המשאית לימין, פגע בתחנת האוטובוס וגרם למותו של חייל שהמתין בתחנה. על הנאשם נגזרו, בין היתר, 24 חודשי מאסר ופסילה לתקופה של 20 שנים.

נוכח האמור, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין 17 ל-30 חודשי מאסר בפועל ופסילה לתקופה ממושכת. עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה

בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, יגזור בית המשפט עונשו של נאשם בהתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה. במקרה דנן, אלו נסיבותיו האישיות של הנאשם ועברו התעבורתי.

עיון בתסקיר שירות המבחן והתרשמותו של בית המשפט מהנאשם מעלים כי הנאשם אכן נפגע כתוצאה מהתאונה שהתרחשה, הן במישור הבריאותי, הן במישור הנפשי והן במישור הכלכלי. בנוסף, הנאשם הביע חרטה ואמפטיה כלפי המנוח ומשפחתו.

מאידך, ולמרות שזכותו של נאשם לעמוד על חפותו, הרי שלא ניתן לזקוף לזכותו את לקיחת האחריות והוא לא ייחנה מ"הנחת הודיה" (רע"פ 5094/12 מוחמד חטיב נ' מדינת ישראל). כן עברו התעבורתי והפלילי אינם מדברים בעדו. בנקודה זו אעיר כי איני שותפה לביקורתה של המאשימה כלפי שירות המבחן ולטענה כי שירות המבחן מקבל את טענות הנאשם הסותרות את הכרעת הדין. קריאת התסקיר אינה מעלה כי שירות המבחן אימץ או קיבל את טענותיו של הנאשם באשר לנסיבות התאונה, אלא ציין אותם כדי להמחיש את תחושותיו של הנאשם ואת קשייו בלקיחת אחריות. עם זאת, החלטתי שלא לקבל את המלצת שירות המבחן על הטלת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, זאת נוכח רמת רשלנותו הגבוהה של הנאשם והיות עונש המאסר בעבודות שירות מחוץ למתחם העונש ההלום בנסיבות העבירה, וידועה הפסיקה כי אין בית המשפט כבול להמלצת שירות המבחן:

"כלל ידוע ומוכר הוא כי תסקיר שירות המבחן משמש ככלי עזר חשוב בידי בית המשפט, וכי הוא מסייע לבית המשפט לעמוד על נסיבותיו האישיות של הנאשם ועל סיכויי שיקומו. עם זאת, ידוע גם הכלל כי תסקיר שירות המבחן אינו מחייב את בית המשפט, אשר בוחן מגוון שיקולים רחב יותר מאלו אותם בוחן שירות המבחן" (ראו: רע"פ 1756/16, נתנאל ימיני נ' מדינת ישראל).

אף שירות המבחן בעצמו סבר כי יתכן וייגזר על הנאשם עונש של מאסר בפועל וביקש לדחיית ריצוי עונש המאסר בחודש בכדי לסייע לנאשם במיון מוקדם מול שלטונות שב"ס.

נוכח כל האמור, באתי לכלל מסקנה כי ראוי להעמיד את עונשו של הנאשם קרוב למרכזו של מתחם הענישה. פיצוי

הפרקליט עתר לפיצוי למשפחת המנוח. כפי שקבעתי בעבר, אכן יש לפצות את המשפחה. אך, לבית משפט זה אין את הכלים לאמוד את סכום הפיצוי הראוי, וכל סכום לא יהלום די הצורך, ועלול להשיג מטרה הפוכה. לכן, לרכיב זה אשר אין ספק שמן הראוי כי ינתן, ההליך המתאים הוא ההליך האזרחי. סיכום

לאור האמור לעיל, ולאחר ששמעתי טיעוני הצדדים לעונש, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר לתקופה של 20 חודשים.
 2. מאסר לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של גרם מוות בנהיגה רשלנית או נהיגה בפסילה.
 3. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 שנים. הפסילה תימנה מהיום בו נפסל הנאשם בתיק זה - 6.8.15.
 4. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 20 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה ושנייה.
 5. קנס בסך של 20,000 ₪.
- הקנס ישולם ב- 20 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.12.17 ובכל 1 לחודש שלאחריו. היה ולא ישולם תשלום במועד, תעמוד היתרה לפרעון מיד ותועבר לגבייה באמצעות המרכז לגביית קנסות.

החלטה

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, נוכח רכיב המאסר לתקופה ארוכה, הנני מורה על עיכוב ריצוי עונש המאסר בפועל בלבד, עד ליום 1.1.18 בשעה 10:00 בתנאים המצטברים הבאים:

1. הפקדה במזומן בסך של 10,000 ש"ח.
 2. חתימת ערב צד ג' בסך של 50,000 ש"ח.
 3. חתימת ערבות עצמית בסך של 70,000 ש"ח.
 4. צו עיכוב יציאת הנאשם מן הארץ. אם בידי הנאשם דרכון עליו להפקידו במזכירות. מובהר לנאשם כי בסיום ריצוי העונש עליו לפנות בבקשה לביטול הצו.
- היה וימולאו התנאים המצטברים דלעיל, ובאין כל החלטה אחרת, יתייצב הנאשם ביום 1.1.18 למאסרו בבית סוהר הדריים עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.
- על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: **-*****_*****.

החלטה

הבקשה נדחת.

ניתנה והודעה היום כ"ז חשוון תשע"ח, 16/11/2017 במעמד הנוכחים.